

Beregszászi Harangszó

A Beregszászi Szent Kereszt Plébánia hírlevele

IV. évf. 17. szám – HÚSVÉT 2. VASÁRNAPJA

Olvasmány ApCsel 2, 42-47 Szentlecke 1 Pét 1, 3-9

Válasz: ADJATOK HÁLÁT AZ ÚRNAK, MERT JÓ,

MIVEL IRGALMA ÖRÖKKÉMEGMARAD.

A feltámadt Krisztus első adománya a bűnbocsánat meghirdetése, s ezzel az Atya irgalmának jelét állandósítja az Egyházban. Azt a küldetést adja át, amit ő kapott az Atyától. Az Egyház a Lélek erejében hirdeti majd a bűnbocsánatot. Krisztus úgy is jelen lesz, mint aki a gyenge ember hitét erősíti. Amilyen türelmes és leereszkedő volt Tamással szemben, ugyanúgy osztogatja megvilágosító kegyelmét azoknak is, akik nem látnak, de hisznek az apostolok tanúsága alapján. A végső cél az, hogy benne felismerjük Urunkat, Istenünket.

EVANGÉLIUM Szent János könyvéből (Jn 20, 19-31)

Amikor a hét első napján beesteledett, Jézus megjelent a tanítványoknak ott, ahol együtt voltak, pedig a zsidóktól való félelmükben zárva tartották az ajtót. Belépett és így szólt hozzájuk: „Békesség nektek!” Miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. Az Úr láttára öröm töltötte el a tanítványokat. Jézus megismételte: „Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.” E szavak után rájuk lehelt és így folytatta: „Vegyétek a Szentleket! Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, s akinek nem bocsátjátok meg, az nem nyer bocsánatot.” A tizenkettő közül az egyik, Tamás, vagy melléknevén Iker, nem volt velük, amikor Jézus megjelent nekik. Később a tanítványok elmondták neki: „Láttuk az Urat.” De ő így szólt: „Hacsak nem látom kezén a szegek nyomát, ha nem érintem ujjaimat a szegek helyéhez, és nem tapintom meg kezemmel oldalát, én nem hiszem!” Nyolc nap múlva ismét együtt voltak a tanítványok. Tamás is ott volt velük. Ekkor újra megjelent Jézus, bár az ajtó zárva volt. Belépett és köszöntötte őket: „Békesség nektek!” Tamásnak pedig ezt mondta: „Nyújtsd ide az ujjadat és nézd a kezemet! Nyújtsd ki a kezedet és érintsd meg oldalamat! Ne légy hitetlen, hanem hívő!” Tamás így válaszolt: „Én Uram, én Istenem!” Jézus ezt mondta: „Most már hiszel, Tamás, mert láttál engem. Boldogok, akik nem láttak, és mégis hisznek!” Jézus még sok más csodajelét is művelt tanítványai szeme láttára, de azok nincsenek megírva ebben a könyvben. Ezeket viszont megírták, hogy higgyétek: Jézus a Messiás, az Isten Fia, és hogy a hit által életetek legyen benne.

AZ ÜNNEPEK ÜNNEPE

Ferenc pápa 2013. júliusában jelentette be, hogy együtt fogják szentté avatni a két nagy hatású, néhai katolikus egyházfőt, XXIII. Jánost (1958-1963; született: Angelo Giuseppe Roncalli) és II. János Pált (1978-2005; született: Karol Wojtyła). Úgy nyilatkozott az újságíróknak, hogy Roncalli és Wojtyła is "jó pápa" volt, "közös szentté avatásuk üzenet lesz az egyháznak". Április 27. az Isteni Irgalmasság ünnepnapja, amelyet II. János Pál vezetett be Faustina Kowalska lengyel szent tiszteletére. A lengyel pápa 2005 áprilisában e napnak az előestéjén hunyt el. Angelo Amato, a Szentté Avatási Kongregáció prefektusa hangsúlyozta, hogy az olasz és a lengyel pápa is "mély történelmi változások korában élt", és mindketten a béke és az emberi méltóság védelmét szolgálták.

II. János Pál szentté avatási eljárása során csodaként ismerték el Floribeth Mora Díaz Costa Rica-i asszony gyógyulását, aki a pápa boldoggá avatásának napján imádkozott Wojtylához. II. János Pált rekordidő alatt, halála után kevesebb mint tíz évvel avatják szentté.

A 2000-ben boldoggá avatott XXIII. János szentté avatását bizonyított csoda nélkül is engedélyezte Ferenc pápa.

HÍVOM A CSALÁDOKAT 2014 ÁPRILISÁBAN

**Hívom a családokat, házaspárokat, jegyeseket és szerelme-
seket, a családokat szerető szerzetes- és paptestvéreket, és
mindenkit, aki a család és az élet mellett áll!**

Egy szép napon a férj – megbecsült kutatóintézeti vezető – közölte feleségével, hogy változtatniuk kell életmódjukon. Eddig elviseltem – mondta –, hogy te azért, hogy az egyetemi karriered töretlenülíveljen felfelé, a háztartás és gyerekeink gondozása mellett tudományos fokozatot szereztél annak árán, hogy én erősen besegítettem itthon. Így természetesen nem haladhattam úgy a kutatómunkámban, ahogy kellett volna. De ez így nem mehet tovább. Nem azért kötöttem házasságot, hogy a konyhában tölthessem a szabad időmet, sőt, a munkám rovására mosogassak és takarítsak. Neked se megoldás az, hogy fél kézzel a bölcöt ringatod, fél kézzel meg a disszertációdát írod. Felesége értetlenül nézett rá. Mit gondolsz – kérdezte –, mit tegyünk? Van valamilyen elgondolásod? Döntenünk kell – válaszolta a férj –, melyikünkől lesz tudós, melyikünk lesz a család gondozója!

Sok házaspár szembesül korunkban ilyen, vagy hasonló gondokkal. Régebben ez a probléma nem volt általános. Az emberek nagy többsége a hagyományokat követve akarta berendezni családi életét, ezt érezte természetesnek. A társadalmi elvárások is összhangban voltak a kialakult hagyományos férfi és női szereppel, az apai és anyai hivatás hagyományos értelmezésével, a házasság és a család intézményéről vallott hagyományos felfogással. Ezek a hagyományok a Bibliában gyökeredznek (Ter, 2,24;). A II. Vatikáni Zsinat így tanít erről: „Maga Isten a szerzője a házasságnak, mely különböző javakkal és célokkal rendelkezik, s ezek igen nagy jelentőségűek az emberi nem fönntmaradása, az egyes családtagok személyes fejlődése és örök sorsa, s magának a családnak és az egész társadalomnak méltósága, biztonsága, békéje és jóléte szempontjából. ... Így tehát a férfi és a nő, akik a házassági szövetség révén »már nem két test, hanem csak egy« (Mt 19,6), személyük és tevékenységük bensőséges kapcsolatában egymás kölcsönös segítségére és szolgálatára vannak, egységüket átélik és egyre szilárdabban magukénak érzik. Ez a bensőséges egység, mint két személy kölcsönös ajándékozása és a gyermekek java megkívánja a házastársak teljes hűségét, és sürgeti fölbonthatatlan egységüket.” (GS 48)

Mondjatok példát baráti, rokoni, ismerősi körből olyan házaspárookra, akik mindketten szép és példás családi élet mellett tiszteletre méltó karriert futottak be!

A Teremtő elgondolásai alapján kialakult hagyományok és a társadalmi elvárások közötti összhang napjainkra megbomlott, és egyre távolabb kerül egymáshoz. Ferenc pápa Evangélikus Gaudium (Az evangélium öröme) c. apostoli buzdításában felhívja a figyelmet arra, hogy noha hatalmas a haladás a tudományban és technikában, az egészségügyben és a kommunikáció területén, az emberek mindennapos bizonytalanságban élnek, terjednek bizonyos betegségek, sokak szívében elhatalmasodik a félelem és a reménytelenség, még az úgynevezett gazdag országokban is; kialszik az életöröm, növekszik a tisztelet hiánya, az egyenlőtlenség és az erőszak. Mindezzel együtt jár, hogy az emberi kapcsolatok, így a családi kapcsolatok is törékennyé, bizonytalanokká váltak. Minthogy pedig a család a társadalom alapejtje, az a hely, ahol meg lehet tanulni a különbözőségben való együttélést, az egymáshoz tartozást, és ahol a szülők a maguk kultúráját adják gyermekeiknek tovább, mindez nemcsak a családok, hanem a társadalom széteséséhez is vezet. (vö. EG 52, 66)

Soroljatok fel olyan tudományos „eredményeket”, társadalmi, kulturális tényezőket, amelyek a család kárára vannak, és ezen keresztül rombolják a társadalmat! Milyen

